

Träff 1

Vad brinner du för?

Träff 1

Vad brinner du för?

Välkommen och introduktion

Presentera Dig själv och berätta om bakgrund och syfte med studiecirkeln.

Informera om de olika temana och det praktiska kring studiecirkeln. Tider, plats, fika mm.

Presentationsrunda

Låt var och en av deltagarna få säga sitt namn samt en personlig egenskap som stämmer in på initialerna av namnet. Till exempel Anna – Ansvarstagande. Om deltagarna känner varandra väl kan Du be dem berätta något om sig själva som de tror att de andra i gruppen inte vet.

Använd gärna ett fokusföremål

För tips på fler presentationsövningar se Idéhäftet i Bildas ledarlåda. Det viktigaste är att fokus ligger på vem du är inte vad du gör.

Hela Människans värdegrund

Hela Människans värdegrund ”Hela Människan – hela livet” utgår från visionen att alla människor ska få uppleva tro, respekt och gemenskap. Denna studiecirkel vill möjliggöra för deltagarna att själva reflektera kring värdegrunden och göra den till egen. Förhoppningen är att värdegrunden blir ett levande dokument som påverkar människosyn och förhållningssätt i det dagliga arbetet på Hela Människans enheter.

Titta tillsammans igenom foldern **Hela Människan – hela livet**

Förslag på reflektionsfrågor:

Är den ny för gruppen?

Hur förhåller sig er enhet till dokumentet?

Vilka utmaningar ser Ni i Värdegrunden?

”I denna studiecirkel kommer vi att stanna upp och reflektera kring de ord Hela människans värdegrund vila på: Vision, Tro, Respekt och Gemenskap.”

Paus

Vad brinner du för?

Be deltagarna sätta sig bekvämt tillrätta medan Du läser texten ” Vad brinner du för?” av Tomas Boström. Dela gärna ut texten till deltagarna så att de kan följa med när Du läser och eventuellt göra noteringar. *Se bilaga.*

Samtala om texten. Inled eventuellt med någon av följande frågor:

Var det något särskilt du fastnade för i texten?

Hur knyter texten an till ditt eget liv och dina erfarenheter?

Lägg ut Tankekorten på ett bord eller på golvet. Alla går runt under tystnad, tittar på korten och bestämmer sig för ett eller två kort som beskriver **vad de brinner för**.

Ta inte upp korten, det kan vara flera som valt samma kort

När alla har bestämt sig – låt ordet gå runt så att var och en får ta upp sitt/sina kort och berätta om dem. Avsluta med ett kort gemensamt samtal om glöd och engagemang.

Tankeboken

Dela ut Tankeböcker till deltagarna och ge dem möjlighet att skriva ner tankar och reflektioner efter dagens träff. Om möjlighet finns, kopiera korten deltagarna valde i övningen ovan, så kan de som vill klistra in den i sin tankebok.

Avslutningsrunda

Låt var och en få möjlighet att säga något kort om dagens träff. En tanker eller en känsla just nu. Använd gärna ett fokusföremål.

Bilagor till Träff 1

Texten "Vad brinner du för"? av Tomas Boström.

Texten "Tro" av Magnus Sundell

Nästa tillfälle.

Nästa tillfälle har tema Tro. Dela ut texten Tro av Magnus Sundell med uppmaning till deltagarna att läsa till nästa gång. Se bilaga

VAD BRINNER DU FÖR?

(Idébild: Lågan)

Det var några mil bort. Ändå kändes det alltför nära. Inte först men allteftersom insikten landade i tanken. Närmre och närmre kändes det för varje timma. Oroväckande närgånget. Det var en varm och torr högsommardag, just en sådan man längtar efter. Den första oron som skar igenom sommaridyllen var sirenerna, den ena brandbilen efter den andra tjöt förbi borta på den stora vägen söderut. Efter en stund kunde man se det mörka molnet som tornade upp sig borta över skogarna. Framåt kvällen gick det inte att undgå det stickande oset. En skogsbrand härjade. Träd brann snabbt som tändstickor, gräs och buskar frättes bort i ögonblicket. Snart brann asfalt, grusvägar, stenar, diken. Allt tog elden med sig. Brandvärnets och frivilliga högg ut brandgator, dränkte marker i hopp om att hålla lågorna i schack, det vattenbombades från helikoptrar. Snart var det enda alternativet att prioritera insikten om att försöka rädda det som kunde räddas. Man koncentrerade sig på boningshus och ladugårdar.

Flera år senare kunde man konstatera att ur den brända jorden och de ödelagda förkolnade trädstammarna växte ett nytt liv fram. Ett som väntat där länge. Växter man inte trodde längre fanns bröt sig fram ur askan, en märklig pånyttfödelse. Fruktsam och fantastisk, fientlig och befriande. Samtidigt.

Det sägs att allt började med en fimp som kastades vid vägrenen. En liten glöd någonstans eller det osar bränt, en liten låga som flämtar på sitt yttersta eller en som står i begrepp att tända allt omkring sig.

Någon gång, av något skäl eller någons möte, tändes ljuset i oss. En vilja att besegra kyla och natt. Vi blev medvetna om mörkret och såg det lilla ljusets förmåga att övervinna det. Hur litet och ängsligt det än kunde verka, blev det en motpol i en regerande frostnatt. Ett litet ljus behöver ibland mörkret omkring sig för att verkligen synas. Livet levs ofta i detta gränsland av skarpa kontraster. Vi rör oss mellan ljus och mörker, mellan hopp och förtvivlan, mellan delaktighet och utanförskap, ombonad värme eller utsatthet. Ofta i allt och inget samtidigt.

Hela Människans värdegrund talar om "socialt och diakonalt arbete". Är inte detta tårta på tårta? Finns det egentligen någon skillnad i dessa två uttryck? Ett socialt arbete kan vara att ställa sin tid, sina resurser, sin kunskap till någons förfogande och av ett speciellt skäl. Ett diakonalt arbete är att samtidigt söka ett sammanhang, en relation, en förståelse, en väg ut ur någons förtvivlan och att ställa sig själv till förfogande i förändringen. I Matteusevangeliet 20:28 framstår Jesus som en tydlig förebild. Hans mål var inte att bli betjänad utan att själv betjäna. Detta bibelord, tillsammans med det som kallas "Det dubbla kärleksbudet" (Lukasevangeliet 10:27), är grunden för den tjänst vi kallar diakonal. Det handlar om att se sin medmänniska i sig själv och sig själv i sin medmänniska. Relationen och balansen är det centrala. På så sätt kan vi få del av varandras glöd och verklighet, låga och liv. Det handlar inte så mycket om vad vi brinner för, utan vem vi brinner för. I den delaktigheten finns det plats för den som tappat glöden, för den som känner sig utbränd, för den som önskar ställa sitt liv och låga i hela människans tjänst.

Text: Tomas Boström

TRO

Lukasevangeliet 8:43–48

Där fanns en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år. Hon hade gjort av med allt hon ägde på läkare men inte lyckats bli botad. Nu kom hon bakifrån och rörde vid tofsen på hans mantel, och genast upphörde blödningen. Då sade Jesus: "Vem var det som rörde vid mig?" När ingen ville svara sade Petrus: "Mästare, alla knuffas ju och tränger sig på dig." Men Jesus sade: "Någon rörde vid mig. Jag kände att kraft gick ut från mig." När kvinnan förstod att hon var upptäckt kom hon darrande fram och föll ner för honom och berättade inför allt folket varför hon hade rört vid honom och att hon genast hade blivit botad. Då sade han till henne: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid."

Romarbrevet 1:16–17

Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft som räddar var och en som tror, juden främst men också greken. I evangeliet uppenbaras nämligen en rättfärdighet från Gud, genom tro till tro, som det står skrivet: *Den rättfärdige skall leva genom tron.*

Tro är något som starkt förknippas med kristna och kyrkan. Med all rätt. Men ibland slarvar vi nog lite med begreppet "tro". För när Bibeln talar om tro, så betyder det inte samma sak som det vi i dagligt tal lägger in i ordet. Det har inget att göra med att gissa, att välja det mest rimliga alternativet eller att hoppas att något är sant. Bibelns tro är inget som står i motsats till att veta.

När Bibeln talar om att tro så handlar det om tillit. Om att sätta sin tillit till något, eller snarare till Någon. Att tro på Gud handlar i första hand om att sätta sin tillit till Gud.

Och det är egentligen inte alls något konstigt eller främmande. I våra liv och i vår vardag sätter vi hela tiden vår tillit till personer, saker och företeelser. Vi sätter vår tillit till lärare och vetenskapsmän, till föräldrar och goda vänner, till väderleksrapporter, till läkares diagnoser, till experters utlåtanden, till Eko-nyheterna, till busschaufförer och piloter, till telefoner, bilar och datorer. Vi sätter vår tillit till kunskap, vänskap, erfarenhet, känslor och idéer.

Till skillnad mot den tro som handlar om att gissa, att försöka hålla fast vid något, kanske mot bättre vetande – så handlar den tro som stavas tillit betydligt mer om trygghet och förtröstan. De flesta av de tidigare nämnda exemplen på vår vardagliga tillit är varken dramatiska eller ångestladdade, utan ofta så självklara att vi inte reflekterar över dem.

Ändå är alltid vår tilltro och vår tillit i grunden resultatet av ett val. Ibland medvetet, ibland mer omedvetet. Men vi väljer vad vi sätter vår tillit till.

Att tro på det som Paulus i bibeltexten kallar evangelium, det handlar om att leva sitt liv i tillit till Gud och det han gjort för oss och visat oss genom Jesus Kristus.

Och det är något vi kan välja. Inte på ett aningslöst sätt. Vi baserar naturligtvis ett sådant val på något. Det kan vara egna eller andras erfarenheter, det kan handla om känsla eller intuition, om

logik eller om trovärdighet. Eller om att vi helt enkelt väljer att göra som så många människor genom historien valt att göra: tro på att Bibeln har något sant och viktigt att berätta om livet, människan och Gud.

Det kan också vara så att vi drabbas av något vi inte kan förklara eller sätta ord på. Något som gör oss villiga att kasta oss ut och pröva hållbarheten. För om något ska förtjäna vår tillit, så måste det tåla att provas.

Den sjuka kvinnan i bibelberättelsen valde att sätta sin tillit till Jesus. Ett val förmodligen baserat på det hon hört om honom. Kanske hade hon också sett honom hjälpa andra. Hon kastade sig ut och prövade om denne märklige man förtjänade hennes tillit. Jesus sammanfattade hennes handling med orden: "Din tro har hjälpt dig."

En stark och spektakulär berättelse. Men egentligen behöver det här med att sätta sin tillit till Gud inte vara mer dramatiskt än allt det där andra vardagliga vi sätter vår tillit till, som vi förtröstar oss på ska göra vår tillvaro trygg och hanterbar. Det kan handla om en väldigt enkel och vardaglig förtröstan, en trygg förvisning om att det här är någonting som håller att sätta sin tillit till.

Att tro på Gud, att sätta sin tillit till Gud, är att leva "som om" Gud finns. Därför är det kanske i grunden ingen skillnad mellan att vilja tro och att faktiskt tro. Många är de som velat tro och som genom att välja att leva som om Gud finns, funnit en tillit och förtröstan som bär dem genom livet.

En process som kanske kan beskrivas med Paulus ord: "Genom tro till tro."

Text: Magnus Sundell